

JEFFERY
DEAVER
ISABELLA
MALDONADO

UMĚLEC

Přeložil Jiří Chodil

Ukázka z knihy:

Očekávání zrychlilo Damonovi pulz. Strávil dvě hodiny schovaný za keři, poslouchal špatnou hudbu a ještě horší přípitky a čekal přesně na tuhle příležitost.

Ted'...

Vytáhl z plastového sáčku v zadní kapse pár modrých latexových rukavic. Nasadil si je, zkontroloval délku trasy mezi lavičkou a barem a odhadl, jak dlouho bude ženichovi trvat, než se tam dostane po kamenité cestě, táhnoucí se nad velkým jezírkem s okrasnými kapry, rozprostírajícím se o deset metrů níž.

Novomanželé se měli podle tohoto výpočtu rozdělit jenom na necelých pět minut.

Nastal čas jednat.

„Neskutečně skvělé! Pokaždé, když si myslíte, že útrapy vašich hrdinů jsou u konce, Jeffery s Isabellou slápnou na plyn a přijdou s dalším zvratem, z něhož vám spadne brada a mráz běhá po zádech.“

– Fundinmental

„Četla jsem bez znalosti úvodní knihy, ale na zážitku mi to neubralo... Spíš mě to vtáhlo do příběhu a musím si přečíst i první díl!“

„Zbožňuju tu neviditelnou sílu, kterou Carmen s Jakem společně generují. Nejsou to jen literární postavy, jsou to naprosto živoucí akční hrdinové.“

„Současně tu probíhá tolik různých zápletek, a přesto se na konci sejdou a propojí... nemám slov.“

– čtenářské recenze na Goodreads

**JEFFERY DEAVER
A ISABELLA MALDONADO**

▼
UMĚLEC

Přeložil Jiří Chodil

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Text copyright © 2025 by Gunner Publications, LLC,
and Isabella Maldonado

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Jiří Chodil, 2026

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-247-5965-4 (ePub)

ISBN 978-80-247-7951-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-931-7 (print)

*Blush a Buddymu,
našim čtyřnohým chlupatým múzám,
jež nám pomáhají udržovat jim životní styl,
na který jsou zvyklí.*

KAPITOLA 1

Sobota, 20. června

Bílé saténové svatební šaty! Uznale po nich přejel tmavýma očima.

Viděl v nich prázdné plátno, které brzy pokryje rudá barva krve.

Damon Garr, pohledný třicátník s rysy, za něž by se nemusel stydět kterýkoli akční hrdina, stál na trávníku za zadním východem hotelu Hollywood Crest, obrácený k ošukované budově ze třicátých let, a sledoval novomanžele, loučící se se svatebními hosty.

Oslava končila...

Byla téměř půlnoc. Hudebníci ukládali nástroje, poté co asi tak popětisté v této sezoně přehráli zvadlý a vyčpělý repertoár prefabrikovaných romantických melodií. A to byl teprve červen! Číšníci a je-jich pomocníci odnášeli dezertní talířky a kávové šálky.

Damon stál skrytý za bujnou kalifornskou zelení, pnoucí se nad pozemkem, sledoval uvadající veselí a hlídal.

Čekal.

Jeho trpělivost byla nakonec náležitě odměněna. Pár se konečně uchýlil na lavičku v rozlehlé upravené zahradě za hotelem, aby si užil chvilku o samotě. Brunetka, asi třicetiletá, zjevně o něco starší než blondatý ženich, byla už přiočilá, zakláněla hlavu a hlasitě se smála něčemu, co říkal čerstvý novomanžel. On sám ovšem také nebyl zrovna vzorem střízlivosti.

Ale svatby jsou přece od toho, aby si je člověk užil, ne?

Damon se oblékl přesně na tuto příležitost – měl tmavý italský oblek,

bílou košili, vínovou kravatu... A k tomu perfektně sestříhané vlasy a hladce oholenou tvář.

Byl naprosto nenápadný. Jako pokaždé, když vytvářel své *tableau*.

Nikdo neměl důvod věnovat mu pozornost. Vypadal jako kterýkoli jiný host na recepci rodiny Brocků, jedné ze tří, konajících se ve stejnou chvíli na tomto místě s neskutečným výhledem na Los Angeles, rozkládajícím se hluboko pod Hollywood Hills. Přesto se Damon snažil zůstat co nejvíce skrytý v zeleni – mimo dohled novomanželského páru a, což bylo stejně důležité, mimo dohled bezpečnostních kamer. Přiblížil se ovšem k dvojici natolik, aby zaslechl, jak muž navrhuje, že zajde pro další pití. Žena v bílém se zasmála a řekla, že už má dost, ale manžel její nepřiliš upřímný protest odbyl mávnutím ruky, vstal a slíbil, že se vrátí s brandy.

Damonovi se očekáváním zrychlil pulz. Strávil dvě hodiny schovaný za keři, poslouchal špatnou hudbu a ještě horší přípitky a čekal právě na tuhle příležitost.

Tedě...

Vytáhl z plastového sáčku v zadní kapse pár modrých latexových rukavic. Nasadil si je, zkontroloval délku trasy mezi lavičkou a barem a odhadl, jak dlouho bude ženichovi trvat, než se tam dostane po kamenité cestě, táhnoucí se nad velkým jezírkem s okrasnými kapry, rozprostírajícím se o deset metrů níž.

Novomanželé se měli podle tohoto výpočtu rozdělit jenom na necelých pět minut.

Nastal čas jednat.

Damon zvedl to, co si už předem připravil: kámen velikosti a tvaru cihly. Stále krytý stromy se rychle blížil k čekající nevěstě, zaregistroval, jak jí ve tmavých vlasech tančí měsíční paprsek. Působila étericky, jako zjevení v bílém.

Pevně sevřel kámen...

... a proklouzl kolem ní.

Černý smoking ženicha nebyl ve tmě skoro vidět, kráčel pomalu, takže ho Damon snadno dohonil.

Tedě měla přijít ta nejtěžší část. Načasování, jak se říká, je základ všeho. Damon se rozhlédl. Nikde nikdo.

Ještě trochu zrychlil, zvedl kámen vysoko nad hlavu a obloukem ho nechal dopadnout na ženichovu hlavu.

Uspokojivé křupnutí potvrdilo, že lebka praskla. Muž se skácel k zemi.

Druhá fáze.

Odhodil kámen do jezírka s kapry, sklonil se, prohledal bezvládného muže, našel jeho mobil a strčil si ho do kapsy.

Stále v podřepu uchopil jeho levou ruku a obtočil si ji kolem ramen. Potom pravou rukou objal ženichův pas a zvedl jeho bezvládné tělo do vzpřímené polohy. S neforemným nákladem se odbelhal k železnému zábradlí oddělujícímu cestu od útesu nad jezírkem. Kdyby ho někdo zahlédl, mohlo se zdát, že jen pomáhá opilci, který se už neudrží na nohou.

Dalším pohledem se ujistil, že nikde nejsou žádní svědci.

Překulil ženicha přes zábradlí. O chvíli později uslyšel zadunění a pak šplouchnutí. Přistoupil k okraji a pohlédl dolů. V měsíčním světu rozeznal postavu ležící v mělké vodě mezi ostrými kameny.

Tělo našťestí dopadlo tváří dolů. Pokud muže úder a pád nezabily, bylo jisté, že se brzy utopí. Damon už nemusel dělat nic.

Až na poslední fázi.

Vytáhl z kapsy mobil, aby zjistil, jestli je na řadě plán A, nebo plán B. Pokud by to byl model telefonu, u kterého se dal spustit fotoaparát bez odemknutí obrazovky, pořídil by několik fotek okolí a pak by fotoaparát přepnul do režimu selfie. Kdyby byl mobil zamčený, nechal by ho u útesu, jako by ho ženich upustil a přepadl přes zábradlí, když se ho snažil zvednout, aby si udělal fotku.

To byla ta nejvzrušivější část. Damon si sice předem mohl naplánovat skoro všechno, nakonec se ale musel spolehnout na lstivost, schopnost přizpůsobit se okolnostem a improvizovat. Právě v tom se neustále zdokonaloval a byl si jistý, že hlavně díky tomu je tak úspěšný.

Klepnutím na displej telefon oživil. Takže plán A. Pořídil čtyři fotky, přepnul telefon do režimu na pořizování selfie snímků a hodil ho přes zábradlí. Dal si pozor, aby dopadl na skálu, ne do vody.

Pak si sundal rukavice a pomalými kroky zamířil k hotelu.

Nemusel čekat dlouho – deset minut –, než se ozvaly výkřiky, dupot a pak i kvílení sirény. Připojil se k davu v dolní části zahrady, kde se

nacházelo jezírko s kapry. Projel jím záchvěv rozkoše, když viděl vyděšené výrazy lidí, sledujících záchranáře spěchající k tělu. Zdravotníci však během několika minut zpomalili a začali se pohybovat metodicky. Už nemuseli spěchat.

Damon se zaposlouchal do rozhovoru dvou policistů. Došli k závěru, že si ženich chtěl udělat selfíčko na okraji útesu s měsícem nad městem. Zjevně toho ale vypil více, než snesl, a naklonil se moc daleko přes zábradlí. Taková tragédie.

Damon zůstal na místě dost dlouho na to, aby viděl, jak novomanželka, teď už vlastně *vdova*, odstrčila záchranáře, poklekla a objala tělo, až se jí rudá krev vpila do bělí saténových šatů. Přesně tak, jak si to předtím představoval.

Stále ještě vzrušený zamířil na parkoviště pro auto, stojící na místě, kde na něj neviděly bezpečnostní kamery.

Byl spokojený. Pokud by měl popsat tento večer co nejlakoničtěji, stačila by mu na to dvě slova: dobrý začátek.

KAPITOLA 2

Úterý, 23. června

„Všichni na zem!“

Jacoby Heron popadl za paži muže vedle sebe – muselo mu být mezi dvacítkou a třicítkou, měl na sobě džínsy a šedou mikinu s kapucí – a stáhl ho k sobě do úkrytu za auto.

Ostatní chodci na prašné ulici dělnické části Santa Moniky se takhle ukryli už při zvuku výstřelu.

Jake, třicátník, asi sto osmdesát čísel vysoký, se také hrbil za vozidlem. Měl tmavé vlasy a o něco světlejší vousy. Oblékl si černé džínsy a tmavě modrou větrovku bez jakékoli nášivky. Boty, také černé, měl ošoupané.

Vrhl pohled přes kapotu džípu Wrangler a křikl: „Sanchezová!“

Jenže Carmen Sanchezová zůstávala shrbená nad volantem svého suburbanu, jehož zadní okénko zdobila v prostoru za místem spolujezdce velká díra po střele.

„Ne,“ zamumlal Jake a na chvíli zavřel oči.

„Co se... co se se děje?“ zakoktal muž vedle něj

Jake otázku ignoroval a poplácal si kapsu. Zamračeně znovu vyhlédl směrem k ulici.

Telefon ležel tam, kam dopadl, když jeho majitel vyskočil na chodník.

Obrátil se k muži, dřepícímu vedle něj. „Jak se jmenujete?“

„Ehm, Tim. Tim Bancroft.“

„Potřebuju váš telefon, Time,“ sykl naléhavě.

„Mám zavolat devět set jedenáctku?“

„Ne, mám přímou linku na zásahovku.“ Rychle znovu pohlédl na SUV, zhodnotil situaci Sanchezové – stále nehybně ležící – a netrpělivě pokynul muži vedle sebe, aby mu dal mobil. „Hned, sakra.“ Tim odemkl telefon a podal mu ho.

Jake rychle namačkal tlačítka a přiložil si přístroj k uchu. „Tady Jake Heron. Potřebujeme sanitku a posily na adresu,“ rozhlédl se, „East Sunset 4495, Santa Monica. Postřelili federální agentku. Krvácí. Má zranění na krku. Nemůžu se k ní dostat. Střelec je pořád v budově.“ Zase vyhlédl přes kapotu. „Vidím ho.“ Zavolal na všechny v okolí: „Míří na nás. Zůstaňte dole!“

Znovu se otočil k černému suburbanu a zakřičel: „Sanchezová, slyšíš mě? Nehýbej se. Střelec je pořád aktivní. Záchranka a posily jsou na cestě.“

Tim se tiskl k chodníku, ležel na břiše. „Co se to sakra děje?“

„Moje partačka...“ Jakeův hlas se zadrhl.

„Vy jste poldové?“

„Federálové. Z protiteroristického.“ Jake těžce dýchal. „Střelec se objevil zničehonic. Zezadu. Neviděli jsme ho.“ Chvilí bylo ticho. Zavolal znovu na Sanchezovu, ale ta neodpovídala.

Sklonil se. „Ježší, míří přímo na nás!“

Pohlédl na Tima, který se snažil ještě víc přikrčit, aby představoval menší cíl. Tvář měl přitisknutou k betonu a rukama si stále kryl týl.

V tu chvíli k nim přistoupil obrovský muž v černé taktické výstroji, včetně čepice a neprůstřelné vesty.

„Díky, Jakeu. Udělal jsi za mě všechnu práci.“ Hluboký hlas zněl drsně a současně pobaveně.

Liam Grange, hromada svalů připomínající zeď, vytáhl pouta.

„Počkejte.“ Tim vykulil oči, zrovna mu to všechno došlo. „A do prdele...“

Oči mu sklouzly ke Grangeovým botám. Teprve teď si uvědomil, že muž v taktické výstroji se zjevně žádného střelce nebojí, tudíž něco není v pořádku.

Než se ovšem Tim stačil pohnout, Grange, velitel taktické jednotky Úřadu pro vyšetřování vnitřní bezpečnosti v Long Beach, ho jako

hadrovou panenku zvedl na nohy a nasadil mu pouta. Podezřelý se nepokoušel bránit. Dělal dobře, protože Grange mu také mohl nechtěně – *pravděpodobně* nechtěně – zlomit zápěstí, kdyby se setkal s náznakem odporu.

Znovu se ozval Jakeův hlas. „Uděláš to ty?“

Neobracel se už ovšem na Grange, ale na Carmen Sanchezovou, která k nim právě přistoupila.

Byla asi v Jakeově věku, na sobě měla černé kalhoty a bílou blůzu vyžehlenou tak, že byla tuhá jako sádko, lesklé černé vlasy si sepnula na temeni. Její jediné ozdoby tvořily náhrdelník a několik prstenů, vše ze stříbra, nejvýraznější doplněk pak představoval Glock 17 u pravého boku. Prsty instinktivně objímala rukojeť. Sevrčení uvolnila, teprve až zhodnotila situaci.

„Nebylo to třeba, neříkal jsem ti to?“ nadhodil Jake a kývl k její blůze. Sanchezová ji chtěla pocákat umělou krví, Jake ji ale přesvědčil, že Tim je podle všeho natolik hloupý, že se nechá oklamat i bez podobných rekvizit. Jen by si zbytečně zničila oblečení.

Grange Tima prohledal a posadil ho na obručník.

Ten k nim vzhledl a opakoval svou předchozí otázku. „Co se, sakra, děje?“

„Jsem zvláštní agentka Sanchezová z Ministerstva vnitřní bezpečnosti,“ spustila Carmen. „Timothy Bancrofte, jste zatčen za porušení paragrafu 1961–1968 hlavy 18 federálního zákona RICO o zločineckých organizacích. Máte právo...“

„Vy jste to narafičili.“ Rozhlížel se kolem a zjevně až teď si všiml ostatních chodců, kteří vstávali ze země, oprašovali si dlaně a oklepávali si nepřijemný písek jižní Kalifornie z kolenou. „Oni v tom jeli taky.“

Nemýlil se. Všichni okolo byli také zaměstnanci Úřadu. Teď, když skončila jejich patnáctiminutová chvilka slávy, vraceli se ke své denní rutině úředníků a administrativních pracovníků a vzrušeně diskutovali o celé akci.

Tim se vztekle podíval na Jakea. „A vy jste kdo?“

Jake mu sice mohl říct, že je civilní konzultant pracující v pilotním programu spadajícím pod Sekci vyšetřování Ministerstva vnitřní bezpečnosti, ale neměl povinnost to dělat. Ani chuť. A tak to neudělal,

jen mlčky sledoval, jak Sanchezová dočítá zatčenému jeho práva a ptá se Tima, zda se k tomu chce vyjádřit.

Ten měl na srdci jen rozčilenou otázku. „Ale co ten výstřel? Slyšel jsem ho.“

Ve skutečnosti slyšel, jak Sanchezová nechala vybuchnout omračující granát, aby dala znamení k zahájení operace. Průstřel v okně auta byl skutečný, jenže vznikl už předchozího dne na střelnici ministerstva v Mohavské poušti. Vypálila ho samotná Sanchezová *zevnitř* auta tak, aby projektil skončil v písečné duně. Pochybovala o tom, že jí vláda opravu proplatí, ale souhlasila, že operace potřebuje alespoň jednu skutečnou vypálenou střelu, aby působila důvěryhodně.

Tim pevně zavřel oči. „Všecko je to zkurvená past.“

„Ne, není,“ zavřela Sanchezová klidně hlavou. Přečetla zbytek varování a do tabletu si udělala pár poznámek o operaci.

„Ze mě nedostanete ani slovo.“

Sanchezová pohlédla na Jakea. Ten se jenom ušklíbl a konstatoval: „Hotovo.“

„Perfektní.“ Sanchezová se usmála. Pak se obrátila k Timovi: „Nepotřebujeme od vás žádné slovo. Ani jedno, ani dvě, ani sto. Z telefonu jsme dostali, co jsme chtěli.“

„Cože? Ne, na to mě nenachytáte. Ne. To by bylo úplně nelegální a proti... proti nějakému zákonu.“

„Nelegální a proti nějakému zákonu,“ opakoval to po něm Jake zamýšleně. „To zní tak právnický!“

„Herone,“ zamračila se na něj Sanchezová a snažila se neusmívat. Zřejmě po něm chtěla, aby podezřelého nezesměšňoval. I když je to oba vždycky pobavilo.

Pak se obrátila k Timovi. „Víme, že jste najal Tristana Kanea, aby hacknul servery několika velkých bank. Kane je obviněn federálními úřady, a to z vás dělá spolupachatele podle zákona RICO, tedy zákona o zločineckých organizacích. Máme povolení k osobní prohlídce.“

Předložení takového povolení by však Timovi dalo pár vteřin, možná i víc, na vymazání telefonu. Nebo alespoň na jeho uzamčení. Museli ho překvapit.

Když Jake předstíral, že volá posily, ve skutečnosti nahrával obsah Timova telefonu na zabezpečený server v centrále organizace.

„To znamená... Ne! Vy jste se dostali na *jeho* účet? Na účet Tristana Kanea? Prostřednictvím mě?“

Přesně tak, pomyslel si Jake, protože to bylo zřejmé. Nebylo třeba odpovídat.

„Až to zjistíš... Jsem mrtvý muž.“

Sanchezová se konejšivě usmála. „Dobré je, že teď budete v bezpečí za mřížemi na takových pět až sedm let, podle toho, jakou bude mít soudce náladu.“ Pokývla Grangeovi, aby muže odvedl.

„Jak jsem to zahrál?“ zeptal se Jake.

Sanchezová ho určitě slyšela. Všichni měli sluchátka.

„Mně to přišlo perfektní. A jak jsem si podle tebe vedla *já*?“

„Na Oscara. Bylas špičková mrtvolka do krimi v telce.“

V duchu si poblahopřál za to, že nahlas nevyslovil, co se mu užuž dralo na jazyk, a že místo špičkové mrtvolky neocenil špičkové „tělo“...

KAPITOLA 3

Středa 24. června

Útok začal přesně v osm hodin ráno.

Z největšího ze tří notebooků na Jakeově pracovním stole se ozvalo pípnutí. Jake zíral na bílá písmena na černé obrazovce, na místo, kde probíhala komunikace mezi člověkem a strojem, žádné Windows ani Apple, jen prostý příkazový řádek, který všichni hackeři milují: C:\

Vniknutí úspěšné

Systemové protokoly

Ping J2607:f6b0:4004:c06::8b s 230 bajty dat:

Odpovídá

2607:f6b0:4004:c06::8b: time=18ms

Následovaly další řádky textu.

„Sanchezová,“ zavolal Jake přes rameno, aniž spustil oči z obrazovky.

Přešla k němu od sousedního pracoviště. Přistoupila blíž a sklonila se. Znovu ucítil tu známou vůni. Levandule.

Sanchezová, nyní zvláštní agentka nového oddělení Ministerstva vnitřní bezpečnosti, dříve pracovala u FBI v oddělení kybernetické

kriminality. Z jejího výrazu, když sledovala řádky na monitoru, Jake poznal, že přesně pochopila, co se právě stalo.

„Ano!“

Včerejší bouda, s jejíž pomocí vycucali všechna data z telefonu Tupouna Tima, jak mu Sanchezová začala říkat, byla superúspěšná. Opět pronikli do počítačového zabezpečení Tristana Kanea.

„Kde je?“ zeptala se Sanchezová.

Jake vedl útok na několika frontách. „Ještě nevím. Fyzickou adresu můj bot ještě hledá. Ale další se už dostal do jeho bankovních účtů. Právě je vyprazdňuju – zatím jsem našel tři. Všechno převádím do FCEA.“

Účet pro důkazy o finančních trestných činech. Účet, na nějž se ukládaly prostředky zabavené podezřelým v očekávání soudního řízení. Účet, použitý i v případě *Spojené státy proti Tristanu Kaneovi*, dosahoval už osmimístné částky.

Udělal to několikrát – zbavili ho sice majetku, ale poté, co zjistili, kde se nachází, a pokusili se ho zatknout, se mu vždy podařilo uniknout, než policisté vyrazili dveře.

Tristan Kane...

Jeden z nejlepších a rozhodně jeden z nejnemorálnějších hackerů na světě. Muž s neustále se měnícími přezdívkami. Ta současná odrážela novou filozofii vedení války: DR-one. Jako *drone*, tedy dron. Zbraň mnohem účinnější a schopná způsobit mnohem více bolesti a smrti než nůž nebo střelná zbraň. A v té skupině hlásek „DR“ bylo něco nejasně děsivého, jako by se tím řadil k lidem sice s lékařským vzděláním, ale také se sklony k temným experimentům. Kane ostatně jako by svou přezdívkou žil, nikdo ho nikdy nespatriřl v mikině s kapucí a kapsáčkách – uniformě většiny hackerů –, mnohem spíše v černém obleku a bílé košili. Byl vysoký, štíhlý a bledý, v mnohém vlastně podobný samotnému Jakeovi. Přízračně bledá plet byla povinná – hackeri se neopalovali.

Kane se naboural do systémů pro kohokoli, kdo mu dobře zaplatil. Jednou umožnil teroristům páchat zkázu ve jménu ideologie – ať už byla jakákoli, obvykle ale primitivní, jak už tomu bývá –, jindy pomáhal sofistikovanějším klientům okrádat vlády, firmy nebo boháče.

Kane se ale nespokojoval s pouhým splněním úkolu, vyžíval se přitom v bezdůvodném ubližování. Pokud při ničení jeho cílů umírali nevinní kolemjdoucí, tím lépe. Oběti pro něj nebyly víc než dvourozměrné postavy, jaké zabíjel ve svých oblíbených střelečkách, v nichž byl vždy ten, kdo drží zbraň.

Právě pracoval na jisté zakázce, jejíž součástí byly jak peníze, tak groteskně morbidní vraždy, když se Jake a Sanchezová spojili, aby ho zastavili. Kaneovi klienti byli sice zatčeni, on sám ale unikl.

Tento incident nebyl Jakeovým prvním střetem s Kanem. Hacker ho před několika lety využil stejně, jako astronauti využívají gravitaci Měsíce k odražení se do vesmíru. Jake tehdy bezděčně Kaneovi pomohl při útoku, který si vyžádal půl tuctu mrtvých.

Kane tenkrát neodolal a poslal Jakeovi anonymní zprávu s posměšnou otázkou:

Jaké to je zabít člověka, Jakeu? Užil sis to stejně jako já?

A *jaké* to bylo?

Nenacházel slova, kterými by bylo možné popsat to zoufalství. A vztek.

Vztek na Kanea.

A na sebe samotného, že nechal své ego převážit nad zdravým rozumem.

Jake se rozhodl toho muže najít a vydat ho spravedlnosti.

Ať už spravedlnost bude mít jakoukoli podobu. Tradiční, jak by to chtěla Sanchezová: tedy zatčení, soud a odsouzení.

Nebo... nějaký jiný způsob, možná přímější. Jake Heron totiž pevně věřil, že pravidla a zákony lze považovat jenom za pouhé *doporučení*.

Proto kdyby se ho někdo ještě před měsícem zeptal, zda by byl ochoten spolupracovat s federálními orgány, odpověděl by: „Ne, ani za nic.“

Okolnosti se ale mění – někdy dramaticky – a teď se se Sanchezovou nacházeli v bezbariérové kanceláři vládní budovy, připomínající jakoukoli jinou kancelář v Long Beach v jižní Kalifornii, ve městě, jež přísahá na praktičnost. Donedávna to byla garáž – takže jí tak zača-

li i říkat. To slovo ale Jake a Sanchezová psali zásadně s velkým „G“, aby místnosti dodali vážnost oficiálního pracoviště. Architekti se tu mnohými způsoby pokusili zastřít původní účel prostoru – byly zde narychlo omítnuté stěny, šedá dlažba, ještě beze stop odřením, výkonné osvětlení na stropě, kde zůstaly přiznané ocelové nosníky. Vonělo to *novotou* – převládala barva a lepidlo na dlažbu –, ale pokud jste věděli, k čemu místnost sloužila dřív, ucítili jste slabý zápach oleje do motorů.

V místnosti o rozměrech patnáct krát patnáct metrů bez oken stály čtyři počítačové pracovní stanice. Obsazené byly ale pouze dvě. Většina zbývajících prostoru zůstávala prázdná, všude podél stěn se ovšem nacházely velmi funkční police. Některé zely prázdnotou, jiné obsahovaly kancelářské potřeby, digitální paměťová média, počítače a součástky, vše pečlivě označené.

Vysoká skříň v rohu byla opatřena dvěma zámky. Uvnitř se ukrývaly útočné pušky, pistole, střelivo, tasery, taktická komunikační zařízení a oslepující a ohlušující zábleskové granáty.

Tvrdit, že prostor byl zcela bez výzdoby, by nebylo přesné. Na jižní stěně visely tři obrovské monitory, dva z nich v neustálém režimu spoříče obrazovky, na jednom běželo časosběrné video klíčícího semínka, měnícího se na žlutou květinu, druhý tvořilo postupně se dopočítávající číslo pí. Třetí monitor byl věnován případu Tristana Kanea – digitální verze tabule, kterou bychom našli v každé policejní služebně po celém světě. Byly zde zachyceny detaily, jako jsou spojení mezi podezřelými, životopisy pachatelů a svědecké výpovědi, fotografie bývalých bydlišť hackera a mapy.

Další „výzdobu“ pak představoval znak nastříkaný černou barvou na protější stěně.

i²

Četl se jako „i na druhou“ a znamenalo to Intrusion Investigations (tedy vyšetřování intruze), což byl pilotní program tak malý, že tým tvořili jen Jake a Sanchezová.

První slovo v názvu bylo klíčem k pochopení jeho účelu. Vycházelo z Jakeovy profese. Doktor Jacoby Heron byl totiž takzvaný „intruzionista“ a živil se hlavně jako „pentester“ – najímaly si ho vládní a korporátní subjekty, aby penetroval, tedy pronikl do jejich fyzických a internetových zařízení a podal zprávu o jejich zranitelnosti. To ho živilo... a bavilo. Důležitější pro něj však byla výuka na jisté malé univerzitě v San Francisku, kdy při svých přednáškách varoval studenty i veřejnost před nebezpečím pronikání vlády a korporací do soukromí lidí. (Nikdy ovšem netestoval pro společnosti, o kterých věděl, že se takových praktik dopouštějí.) Velkou část přednášek pak věnoval domácímu násilí, které považoval za jednu z nejnebezpečnějších a nejrozšířenějších forem intruze.

Jakeovi a Sanchezové se podařilo – tedy z *velké části* – překonat svou komplikovanou minulost a vyšetřit nedávný případ Tristana Kanea. Jejich spolupráce se osvědčila, a tak bylo přirozené, že je vyšší úředníci ministerstva požádali, aby znovu spojili síly.

Sanchezová se zamračila na obrazovku. „Fajn. Máme jeho peníze. Chci ale vědět, *kde je*. Ale nevolej kvůli tomu ŽzV.“ Její zamračený pohled se změnil v potutelný.

Jake si povzdechl při zmínce o kolegyni hackerce ze svého minulého života, kterou Sanchezová vždycky důsledně nazývala ŽzV, což byla zkratka slov „žena z vířivky“. Dá s tím někdy pokoj? „Byla to jen jedna noc, Sanchezová.“

Přitiskla si ruku na srdce. „Jasně. Ty a krásná blondýnka ve vířivce s výhledem na Matterhorn. Možná to byla jen jedna noc, ale vsadím se, že taková, na kterou se nezapomíná.“

„Byl to Mont Blanc a ona nebyla blondýna. Aspoň tehdy ne.“

„Měl jsi hodně sraštělé prsty?“ napadlo Sanchezovou.

Vývolala tím jenom další povzdech.

Osoba, o níž vedli řeč, byla žena tajemného původu a neznámého bydliště. Aruba – přezdívka, kterou vzala za svou podle jednoho z těchto míst – měla něco přes třicet let a pohlednou tvář, dokazující částečně karibský původ. A ano, občas byla i blondýna, i když vždy s copánky po pás – červenými, hnědými, ale i modrými nebo fialovými. Na darkwebu byla známá jako hackerka s mimořádnými

schopnostmi, které, jak Jake přiznával, pravděpodobně přesahovaly ty jeho.

Sanchezová svým upozorněním narážela na skutečnost, že zatykač na Kanea dával zelenou zásahu prováděnému oficiálními institucemi činnými v trestním řízení. Nevztahoval se však na mezinárodní hackery, kteří se skrývali někde v Indonésii nebo Švédsku, nebo kdo ví, třeba v Laguna Beach jenom pár kilometrů odtud.

Starost Sanchezové byla pochopitelná. Její profesí bylo dodržovat *literu* zákona, protože jen tak mohly být výsledky vyšetřování při soudním řízení přijaty i přes námitky obhajoby.

To Jakeův přístup byl jiný. Podle něj bylo třeba udělat vše pro to, aby se ten hajzl našel, a o to, jak čistě se to provedlo z hlediska práva, se starat až později.

Jake a Sanchezová, kteří se jinak zdáli být zcela kompatibilní, se o této otázce neustále přeli.

„Nebudu po Arubě žádat, aby *udělala* něco nelegálního,“ ujistil ji Jake.

Zamračila se na něj. „To je tak vágní věta, že by se dala použít i v soudní síni.“

Vrhl na ni sarkastický pohled.

Přerušil je hlas. „Říkala jsem mu, že tady potřebujete i nějakou *živou* kytku. Ne virtuální.“

Jake se otočil a pohlédl na štíhlou mladou ženu, něco přes dvacet. Právě vcházela do Garáže krátkou spojovací chodbou z hlavní budovy Sekce vyšetřování Ministerstva vnitřní bezpečnosti. Tmavě blond vlasy měla svázané do neuspořádaného drdolu, vlasy jí pohromadě držela lakovaná dřevěná hůlka. Oblečení měla stejné jako vždy: džínysy a šedé tričko, k tomu jasně červené vysoké retro tenisky Chuck Taylor All Star se zipem na boku. Její nohy byly neustále v pohybu a lehce podupávaly. Nehty měla černé. Musela mít asi tisíc náušnic, protože si Jake nepamatoval, že by si kdy vzala stejné dvakrát.

Pronikavé modré oči upírala na monitor, na němž znovu začínalo klíčit semínko žluté květiny.

„Ten spořič obrazovky vybral Declan?“ napadlo Sanchezovou.

„Kdo jiný?“ odpověděla dívka a zvedla obě ruce dlaněmi nahoru. Křestním jménem se jmenovala Alwilda, ale všichni jí říkali Myška.

Nešlo ovšem o odkaz na hlodavce, ale na populární uživatelské rozhraní. Tuto přezdívkou si asistentka Sanchezové vysloužila tím, že trávila nadměrné množství času online a pomáhala své šéfové.

„Opravdovou rostlinu?“ Agentka pohledem zhodnotila Garáž.
„Nic tu nebude růst. Není tu světlo.“

„Aha. Na to jsem zapomněla. Já žádný kytky nemám. Takže, chce vás vidět oba.“

„Co se děje?“ zeptala se Sanchezová.

„Moc toho nevím. Ale z toho, co jsem zaslechla, nikdo nikdy nic takovýho ještě neviděl.“

KAPITOLA 4

Někdo ho sleduje?

Možná, pomyslel si Damon Garr.

Stejné auto – tmavě modré – se dvakrát objevilo ve zpětném zrcátku, když se vracel domů krátkou trasou z nákupního centra u dálnice 101.

Kolik se u vozidel vlastně používá barev? Nemělo by smysl mít jich příliš mnoho. Ekonomičtější je omezit se na menší počet odstínů.

Ale pokud ho někdo sleduje, kdo by to mohl být?

Nějaký mladý policajt, který začal mít podezření ohledně té sobotní vraždy v hollywoodském hotelu? Nebo, jak se domníval spíš, nějaké soukromé očko, které dostalo tip od účastníka party, jenž si ho spojil s vraždou a zapsal si jeho poznávací značku. A za tisícovku nebo dvě získal od soukromého detektiva i jeho jméno a adresu. Ale k čemu? Kvůli vydírání? To by se už někdo ozval. A po vraždě si nikoho nevšiml a jeho auto přijelo a odjelo, aniž by je zaznamenaly bezpečnostní kamery – zkontroloval to. Navíc tam měl jiné vozidlo, stříbrný mercedes, jeden z několika vozů, které stály v jeho garáži.

Od toho příjemného večera na oslavě už uplynuly čtyři dny. Média informovala o smrti jako o nehodě, což znamenalo, že to tak berou i úřady. Kdyby se objevil sebemenší náznak podezření, že se jedná o vraždu, vydaly by prohlášení s výzvou, aby se přihlásili všichni, kdo si něčeho všimli.

A novináři by se na to vrhli jako lovečtí psi.

Ne, je jen trochu paranoidní.

Přesto Damon zůstával opatrný, projel kolem svého domu a několi-krát se propletl malebnými silničkami Malibu, než se přesvědčil, že si všechno jen namlouval.

Vrátil se domů, zajel do garáže a zaparkoval. Garáží tu bylo obecně málo. V jižní Kalifornii nejsou potřeba, protože jen sedmkrát za posledních sto let napadlo tolik sněhu, aby mělo smysl před ním auto schovávat.

Vystoupil z mercedesu a vzal ze zadního sedadla dvě nákupní tašky. Byl oblečený neformálně, ale jako vždy kvalitně, velikost i střih zdůrazňovaly jeho atletickou postavu. Cesta k předním dveřím se vinula hustou vegetací různých odstínů zelené, jejíž monotónnost narušovaly desítky žlutých, červených a modrých květů. Všiml si stop v písku na dlaždicích, vedly k domu a zase od něj, ale nedělal si starosti. Zásilka už zjevně dorazila.

Srdce mu začalo tlouct o něco rychleji, když na verandě uviděl malý balíček.

Damonův dům, postavený na míru podle jeho požadavků, byl typickým příkladem obydlí v Malibu, plážovém městečku na pobřeží Tichého oceánu asi padesát kilometrů západně od Los Angeles. Samozřejmě se tu nacházely i rozlehlé luxusní nemovitosti patřící miliardářům a celebritám, ale většina domů se podobala Damonovu – byly sice pořád nádherné, ale skromnější: středně velké pozemky s upravenými zahradami, jimž kralovaly domy připomínající ranče.

Jeden rozdíl tu ale byl: všichni sousedé chtěli víc oken než stěn, aby se mohli dívat na květiny a oceán. Damon však nechal postavit jen několik malých okýnek, k velkému překvapení stavitele. Nevysvětloval mu, že sluneční světlo by mohlo představovat problém vzhledem k tomu, čím chtěl dům zaplnit, jen že je pro něj prvořadě soukromí.

Pokud někdo vidí ven, ostatní mohou vidět dovnitř.

Z pláže asi tři sta metrů na západ se ozýval příboj. Původní obyvatelé této oblasti Čumašové nazývali osadu Humaliwo, což znamenalo „místo, kde hlasitě burácí příboj“. Postupem času se název změnil na Malibu. Oceán ovšem burácel pořád stejně.

Damon neměl o ten zvuk o nic větší zájem než o výhled. Nebo o pláž. Tohle místo a dispozici domu si vybral proto, že byly přesným opakem koloniálního sídla v Brentwoodu, kde vyrůstal. Takové detaily, týkající se výběru bydlení, by možná zajímaly jeho terapeuta, ale k tomu přestal chodit už dávno. Psychiatri chtěl, aby se svěřovali, a v případě Damona Garra nebylo jakékoli sdílení moudré.

Vytáhl z kapsy elektronický klíč a přiložil ho k zámku. Uvnitř zadal kód a deaktivoval alarm. Dům byl čistý, uklizený a uspořádaný. Čtyři tmavovlasé malé ženy, které sem každý týden přicházely – vždy když byl doma, aby se ujistil, že nechodí tam, kam nemají – pracovaly s energií a se zjevnou oddaností.

Samozřejmě žádná z nich nebyla jako slečna Spaldingová, ale to nemohl být nikdo a *nikdy*.

Zahlédl svůj odraz v tónovaném skle zrcadla, které dominovalo jedné stěně vstupní haly. Damon byl velký, měřil sto devadesát centimetrů a vážil kolem sta kilogramů. Jeho hranatý obličej a zastřížené pískové vlasy by většina lidí považovala za hezké. Tohle přídavné jméno poprvé použila slečna Spaldingová, když mu bylo asi deset let, a opakovala to tak často, až tomu uvěřil. Tak ho rozhodně viděly i ženy v kurzech na místní vysoké škole, kde učil (dějiny umění nejsou pro muže zrovna častým oborem).

Čtyři dny v týdnu trávil cvičením. Všichni nejlepší sérioví vrazi byli silní jako hřích. Dennis Lynn Rader, známý pod přezdívkou BTK, což byla zkratka anglických slov „svázat“, „mučit“, „zabít“, své oběti snadno přemohl, aby s nimi udělal to... co naznačovala jeho přezdívka. Bostonský škrtič musel mít silnou horní polovinu těla, jak dokazoval jeho modus operandi. A Ted Bundy oběti brutálně mlátil tupými předměty a díky vypracovaným svalům jim dokázal zohavit obličej. Protože Damon posilovny nesnášel, cvičil s činkami ve svém pokoji a běhal po písečných stezkách v Malibu a okolí. I ve dnech, kdy zrovna netrénoval, udělal aspoň dvě stě kliků a dvakrát tolik sedů a lehů.

Uklidil nakoupené potraviny – studený masový nářez a mražené hotové večere, koláčky Little Debbie a Hostess. Slečna Spaldingová mu je v mládí často dopřávala a zvyk je železná košile.

Najednou ho něco napadlo, možná to bylo kvůli té sobotní svatbě v Hollywood Crestu: Felicia by mu nasadila dietu ze zeleniny a libového dušeného masa.

Ale k tomu samozřejmě nikdy nedošlo.

Nalil si sklenici odstředěného mléka a vypil ji. Potom si umyl ruce, důkladně je osušil a napjatě otevřel malou krabičku, kterou mu donesl pošťák.

Zkontroloval obsah – žiletky, každá zabalená v průhledném plastu. Byly německé a v Americe se těžko sháněly, ale Damon našel zdroj. Na ostrosti žiletek není nic magického. Jsou broušené jako jakékoli jiné kovové ostří: nejprve kamenem, nakonec kůží. Kouzlo je ve slitině. Teoreticky byste mohli vyrobit žiletkovou dýku, ale ostří by nic nevydrželo a bylo by tak křehké, že by se pravděpodobně zlomilo, kdybyste s ním zasáhli kost při rozřezávání trupu někoho, kdo se svíjí na zemi před vámi.

A Damon Garr nůž na nic nepotřeboval. Čepelky mu stačily.

Pohledem zabloudil ke krabici plné modrých latexových rukavic, k žiletkám a nakonec k tajným dveřím, maskovaným jako zrcadlo v obývací stěně. Vedly do jeho pracovny.

Představil si Ji tam uvnitř.

Její sklopené oči, Její ustaraný výraz.

Její hladké paže.

Zejména pak Její schýlenou šíji, protože se kvůli utrpení, jež musela snášet, naučila hrbit.

Zatřásl krabičkou s čepelkami, jako by byl kuřák z třicátých let, zjišťující, kolik zápalek mu ještě zbývá.

Jenže teď nebyl správný okamžik. Nebyl čas na to, aby se Jí pořádně věnoval.

Měl na práci něco jiného.

Při pohledu na hodinky se mu ještě víc zrychlil tep. Naplnilo ho radostné očekávání.

Vešel do ložnice, rychle se osprchoval a spokojeně přitom pohledem zhodnotil své vypracované břišní svaly. Oblékl si tmavě šedý oblek Canali, který stál dva tisíce dolarů, a dokonale vyžehlenou bílou košili. Z malé nákupní tašky, kterou si sem přinesl, vytáhl krabičku,

otevřel ji a odhrnul hedvábný papír jako divadelní oponu na začátku prvního dějství. Uvnitř byla hebká hedvábná kravata.

Damon slyšel, že sytě fialový odstín tohoto doplňku se spojuje se smutkem, protože roucha stejné barvy se nosí v katolické církvi během půstu. Alespoň to tvrdila jedna teorie. Damonovi se ovšem víc líbila jeho vlastní představa: byla to barva smrti, protože odstín připomínal posmrtnou promodralost způsobenou usazováním krve v mrtvém těle. Uvažoval však i o tom, že barva symbolizuje udušení.

Poslední pohled do zrcadla.

Dobře.

Podíval se na německé žiletky na kuchyňské lince, pak na tajné dveře do pracovny a zašeptal Jí: „Brzy se vrátím...“

Nastavil alarm, vyšel ven k autu a vyjel na písčitou cestu před domem.

V okolí nebylo žádné vozidlo. Pokud ho předtím někdo sledoval, teď už byl zjevně pryč.

Přesto si dal na čas, než vyjel z kaňonu na dálnici, a zůstával ostražitý.

Opatrnější člověk by možná plánovanou akci zrušil, poté co zahlédl podezřelý vůz.

Ale Damon ne.

Dobrý začátek.

Ano. Další oběti ovšem čekaly. Jeho závislost byla tak silná, že ho nic nemohlo zastavit. Musel uvést do praxe to, co roky zdokonaloval.

Damon Garr byl totiž muž, který vynalezl sériové vraždění verze 2.0.

KAPITOLA 5

Carmen Sanchezová nebyla zvyklá na to, že by její šéf dělal logické skoky. A tohle byl opravdu oříšek.

Nikdo nikdy nic takového ještě neviděl...

Myška měla pravdu.

Carmen přelétla pohledem z Herona na pověřeného zvláštního agenta Erika Williamsona. „Mezinárodní sériový vrah známý jako ‚Lí-bánkový zabiják‘?“

Seděli s Heronem u malého konferenčního stolu ve Williamsonově kanceláři, odkud byl nádherný výhled na přístav v Long Beach, jeden z nejrušnějších na světě. Byly vidět stovky, tisíce, možná i miliony obrovských jeřábů, které dokaři obratně ovládali a přesunovali jimi kontejnery mezi kamiony a loděmi.

„Podle všeho ano,“ přikývl Williamson, mohutný muž, který si udržoval stejnou postavu jako v době, kdy studoval na vysoké a byl nadějným fotbalistou. Vždy nosil oblek a kravatu, ale vzhledem k nepříliš fungující klimatizaci, jež v tento horký červnový den ve vládní budově prostě nestíhala, si dopřál trochu „pohodlí“ – vyhrnul si rukávy světle modré košile a uvolnil kravatu.

„A nám to hodíte na krk?“ zamračil se Heron.

Williamson zavrčel: „Chtěl jste řešit konspiraci nepřátelského státu s cílem převzít Bílý dům za pomoci laserů pálících z vesmíru a výsadkářů? Teroristickou buňku, která lije kyanid do pitné vody v Los Angeles?“

No, zrovna *tohle* Carmen samozřejmě nečekala. Nově vytvořená jednotka I na druhou měla vyšetřovat alternativní hrozby národní bezpečnosti. Williamson vyvinul pilotní program pro situace, které vyžadovaly kreativní myšlení. Ale zabiják, který se specializuje na svatby?

„Upřímně řečeno, v podstatě jsme si hodili mincí. Sledujeme ještě jednu akci, ale prozatím je naším úkolem LZ.“

Carmen pochopila. „Líbánkový zabiják. To jméno jste vymyslel vy?“ „Declan.“

To se dalo čekat. Declan byl kromě analytického myšlení i kreativní.

„Včera přišel na souvislosti a já poslal zprávu na ministerstvo. Chtějí, abychom to vzali, protože jde o mezinárodní případ.“

„Dobré ráno,“ ozval se hlas ode dveří.

Carmen se otočila, když do kanceláře vešel robustní muž v pomačkaném obleku. Jeho tmavé vlasy potřebovaly ostříhat. Na krku mu na šňůrce visel průkaz Ministerstva pro vnitřní bezpečnost a na opasku měl zlatý odznak losangeleské policie.

Pozdravila ho. „Ahoj.“

Frank Tandy byl uznávaný detektiv elitní jednotky zabývající se vraždami a loupežemi. Jeho zařazení k losangeleské policii mu dávalo volnou ruku při vyšetřování případů po celém městě.

„Carmen,“ usmál se široce. „Eriku.“

Williamson pokynul Tandymu, aby se posadil na volnou židli u stolu, a pak se otočil zpět ke Carmen a Heronovi. „Když jsem kontaktoval losangeleské policajty s tím, na co Declan přišel – na co *možná* přišel –, Frank se dobrovolně přihlásil jako spojka.“

Není divu, že se chytí k příležitosti pracovat s I na druhou, pomyslela si Carmen ironicky.

Představila ho Heronovi, který okamžitě vstal, aby mu potřásl rukou.

Williamson se zeptal: „Co vám řekli vaši šéfové, Franku?“

„Jen to, že smrt v Hollywood Crestu byla pravděpodobně vražda a lidi z Ministerstva vnitřní bezpečnosti vyšetřují mezinárodní souvislosti. Pokud se potvrdí, že jde o násilný čin, budeme na tom pracovat společně. Vy federálové budete mít na starosti všechno, co se týká zahraničí.“

Poté co detektiv usedl, Williamson ho seznámil s případem Líbánkového zabijáka a pokračoval ve shrnutí informací. „Declan objevil další dva podobné incidenty.“

Carmen se zamračila „V zahraničí?“

„Přesně tak. Na první pohled to vypadalo jako nehody, ale když se to dá dohromady, už to není tak pravděpodobné.“

Heron mírně zavrtěl hlavou. „Declan je ale tak trochu panikář.“

Carmen s ním souhlasila.

„Kdo je Declan?“ zeptal se Tandy a rychle se rozhlédl po kanceláři. Žádného dalšího agenta neviděl.

Jelikož tenhle „asistent“ byl tak trochu Heronův píseček, byl to on, kdo to Tandymu vysvětlil.

Declan nebyl zaměstnancem federální vlády, který by seděl v kanclu na plný úvazek. Jméno představovalo zkratku pro slova Decoder-Encoder Languagebased AI Network (Síť umělé inteligence založená na dekodování a kódování jazyka). Jednalo se o velký jazykový model, který byl natolik sofistikovaný, že hraničil s vědomím. Nebo to tak alespoň vypadalo.

Carmen a Heron spolupracovali s Declanem na návrhu analytického nástroje nazvaného „Systém indexování vztahů mezi závažnými trestnými činy“, který procházel data v USA a po celém světě a hledal cokoli, co by mohlo naznačovat existenci incidentů, jež představovaly hrozbu pro celou zemi. Declan sbíral data ze všech myslitelných zdrojů, včetně databází orgánů činných v trestním řízení, tradičních a sociálních médií, podcastů, online skupin a chatů a jiných tvůrců stránek, jež se daly na síti nalézt.

„Vypadá to, že LZ je první ryba, kterou chytil,“ uzavřel Heron.

„Takže máme tři případy,“ převzal slovo Williamson. „Ženich, který zemřel minulou sobotu během oslavy v Hollywood Crestu těsně po hostině. Nevěsta, která zemřela před třemi týdny v italské Veroně, a ženich o čtyři dny později ve Florencii. Všechny tři oběti ztratily vědomí po úderu do hlavy a utopily se poté, co řekly své ‚ano‘ a chystaly se na svatební cestu.“

Carmen něco napadlo: „S takovým *modem operandi* asi předpokládáme, že neznámý pachatel je muž? Pokud nepřijdeme na něco dalšího.“

Shodli se, že je pravděpodobné, že půjde o muže.

Heron zadal informace do svého všudypřítomného tabletu. Podobal se iPadu, ale neměl žádnou značku. Vyrobil si ho totiž sám. Teď vytvořil tabuli případu, podobnou té v Garáži na monitoru na zdi, která zachycovala jednotlivé body pátrání po Tristanu Kaneovi.

„Jsme si *jistí*, že jde o vraždy?“ zeptala se Carmen. „Nemohli ti lidé doopravdy jenom spadnout? Nemůže to být jenom náhoda? Declan způsobil už několik falešných poplachů.“

Williamson našpulil rty. „Nevolal bych vás sem bez dobrého důvodu.“

Carmen zalitovala své poznámky, kterou si dobře nepromyslela. V chodbách jejich úřadu se tajně uzavíraly sázky, kdo jako první přistihne Williamsona při chybě. Výhra, kterou dosud nikdo nezískal, teď představovala už přes pět set dolarů.

„Poté co Declan zaznamenal tyto případy,“ pokračoval Williamson, „provedl statistickou analýzu. Došel k závěru, že s devadesátíšestiapůlprocentní pravděpodobností ty ‚nehody‘ byly úmyslné a souvisí spolu. Objednal jsem si kopie italských policejních zpráv, ale zatím nic nepřišlo.“

„Jak se Declan dozvěděl o těch úmrtích v zahraničí?“ zajímalo Tandyho.

„No z databází Europolu nebo Interpolu to nebylo,“ pokrčil Williamson rameny. „Tam nikdy nic není. Našel to v novinách a na sociálních sítích.“

Carmen věděla, že podobné zdroje využívají i agentury jako CIA a MI6 a že z nich čerpají většinu svých informací. Špióni měli vždy spoustu předplacených novin a časopisů.

„Pokud se ukáže, že se jedná o tu třiapůlprocentní šanci, že je to náhoda,“ navázal Williamson, „můžete se vrátit k pátrání po Tristanu Kaneovi. A vy, Franku, k ochraně Los Angeles. Ale pokud jde o sériového vraha, chci, aby se na tom podíleli všichni. Bude to perfektní příležitost otestovat I na druhou.“

Po zhodnocení všech informací Carmen souhlasila.

Williamson se obrátil na Tandyho. „Máte nějaké podrobnosti o incidentu, který se udál u nás?“

Ať už šlo o úmyslnou smrt, nebo ne, místní policie musí místo činu vždy prošetřit.

„Bohužel, soudní lékař smrt označil za nehodu,“ ušklíbl se Tandy. „Jen další oběť selfiček. Stává se to častěji, než si myslíte. Tělo bylo vydáno pozůstalým a okamžitě zpopelněno.“

Carmen potlačila zasténání. Tak to by byly důkazy. Mohla si tipnout, že to tak nějak bude. „A protože nikdo neměl podezření na zločin, nikdo taky nezajistil místo činu.“

„Přesně,“ potvrdil Williamson.

Opět se ozval Tandy. „Označím to za místo činu aspoň dodatečně a zajistím to tam.“ Zavolal svému nadřízenému a požádal o uniformované policisty, kteří by místo ohradili.

Carmen bylo samozřejmě jasné, že po čtyřech dnech bude místo činu kontaminované natolik, že jim neposkytne žádné užitečné stopy ani důkazy. Ale vyšetřování bylo zásadní a ona nechtěla vynechat žádný z bodů.

„Většina hostů už dávno odjela,“ pokračoval Williamson. „Ale vdova je stále ve městě. Odpoledne se koná vzpomínkový obřad. Můžete ji po ní vyslechnout. A taky kohokoli dalšího, kdo byl v hotelu v době smrti.“

Carmen jí bylo strašně líto. Nevěsta a vdova v týž den.

„Co záznamy bezpečnostních kamer?“ zeptala se.

„Posílají je Heronovi,“ odpověděl Williamson a otočil se k němu. „Možná se podaří získat nějaký slušný obraz obličeje.“

„Podívám se na to hned, jak to dostanu,“ slíbil Heron.

Williamson vypadal zamyšleně. „Nevím, co má LZ za lubem. Ale to, že za měsíc zaútočil třikrát, napovídá, že se dostává do tempa.“

Pak velký muž ztichl a nepřítomně pohlédl na skupinu rodinných fotografií na svém stole: jeho hezká žena, prokurátorka, a čtyři děti ve věku od čtyř do patnácti let. Povzdechl si a znovu se obrátil ke skupině. „Je tu něco, co jsem ještě nezmínil. Problém. Detektive Tandy, zakryjte si uši. Samozřejmě to myslím obrazně. Musíte to slyšet všichni, ale mluvit o tom nebudete.“

Detektiv zvedl obočí. „Aha, mám pocit, že teď se dozvíme něco o nějakém politickém minovém poli.“

Carmen se nelíbil tón šéfovy předchozí poznámky, ani jeho podrážděný výraz. Tušila, oč půjde. „Vsadím si na Reynoldse.“

Erika Williamsona jeho okolí respektovalo a obvykle nemíval ani žádné problémy s vedením pobočky divize v Long Beach způsobem, jaký si sám zvolil. Byla tu ale jediná výjimka v podobě jistého hlavou-na. Náměstek ministra Stan Reynolds, druhý muž v hierarchii Ministerstva vnitřní bezpečnosti, si vzal za cíl zpochybňovat téměř každé rozhodnutí, které Williamson učinil, a zdálo se, že hledá příležitosti, jak ho profesně zlikvidovat.

Williamson přikývl. „Reynolds četl zprávu o těch incidentech, kterou jsem poslal na ministerstvo. Včera mi od něj přišel mail.“

„Počkejte chvíli,“ vyděsil se Heron. „Že to nebylo v té době, když byly servery mimo provoz?“

Počítačové servery ústředí divize v Long Beach za poslední dva týdny zcela náhodně vypínaly. Mohlo se jednat o běžné poruchy, které se vyskytují ve všech velkých sítích, nebo o útoky proti systémům federální vlády, které byly také celkem běžné. Heron, který byl, když došlo na podobné věci, značně paranoidní, což ochotně přiznával, řekl Carmen, že podle jeho názoru jde o druhou možnost, ale nenašel pro to žádné důkazy.

„Obávám se, že ano,“ zamumlal Williamson.

Heron zavřel oči a stiskl si nos. „To znamená, že musel použít nezabezpečený server.“

Ten, který zaměstnanci sekce vyšetřování používali ke sdílení receptů, vtipů a videí o kočkách, co se kamarádí se želvami.

Stále se zavřenýma očima se Heron zeptal: „Byl u toho i váš původní text?“

„Jo.“

„Do prdele.“ Heron spustil ruku, zvedl tablet a začal cosi psát.

Carmen viděla Tandyho zmatený výraz a vysvětlila: „Zkrátka... Díky Reynoldsovi se dobrý hacker mohl dostat do našeho systému. Do *celého* systému.“

Carmen věděla, že pro Herona byly externí maily hodně nebezpečným BPI neboli „bodem potenciální intruze“, kterému se muselo za každou cenu zabránit. Říkal takovým bodům také „ebola“.

Jake zvedl hlavu. „Právě jsem poslal bot, aby prohledal všechny naše systémy a zkontroloval, jestli nedošlo k nějaké intruzi.“

„Kdy budeme znát výsledek?“ chtěla vědět.

„Pokud nikdo tu bezpečnostní díru nezneužil, tak za pár hodin. Pokud ano, a skript ukryl? Za pár dní. Nebo to možná ani nikdy nezjistíme.“

„Co chtěl Reynolds?“ zeptala se Carmen Williamsona.

„Dohlížet. Být v pohotovosti. Nebo alespoň v obraze. Nebo dělat cokoli jiného otravně byrokratického, co vás napadne. Ten ženich, co v sobotu zemřel, nějaký Anthony Brock, pracoval totiž pro Úřad pro vládní odpovědnost ve Washingtonu. Reynolds si myslí, že ho zabili, protože měl přístup k citlivým informacím.“

„Úřad pro vládní odpovědnost,“ zavrtěl hlavou Tandy. „Devadesát devět procent toho, co dělají, je veřejně dostupné.“

Carmen ho doplnila: „A Brock byl mladý, takže pravděpodobně neměl přístup k ničemu, co by vyžadovalo vyšší bezpečnostní prověrku, a už vůbec ne k přísně tajným informacím.“

„Přesně tak,“ přikývl Williamson. „Zavolal jsem tam a máte sto-procentní pravdu. Byl to poskok. Audit správy národních parků. Ale Reynolds všude cítí spiknutí. A také chce vědět, jestli oběti ve Florencii nebo Veroně neměly spojení s nějakou vládní agenturou. Že prý bychom se měli soustředit na možný aspekt špionáže.“

Carmen zamumlala: „Tím chtěl říct, že bychom se měli soustředit na pomoc jeho kariéře.“ Tandymu vysvětlila: „Reynolds je náměstek ministra vnitřní bezpečnosti, ale chce se stát jedničkou. Před časem už zastával funkci zastupujícího ministra, ale Senát ho nechtěl potvrdit natrvalo a dal to místo někomu jinému. Pořád ještě si líže rány.“ Ohlédla se na Williamsona. „A to ještě nesmíme zapomínat na to, pane, že by se mu to hodilo jako další červený puntík, když se mu podaří chytit toho ruského špiona, po kterém jde.“

„Jde po někom konkrétním?“ zajímal se Tandy.

„Ano. Po Sergeji Ivanovovi. Má podniky po celém světě, ale sídlí ve Washingtonu. Takový malý oligarcha.“

„A existuje nějaké opravdu důvodné podezření, že pracuje pro Rusko?“ pokračoval Tandy.

„Žádné důkazy,“ zavrtěl Williamson hlavou. „Ale to Reynoldse nezastaví.“ Pak se obrátil ke všem třem. „A než se zeptáte, ano, očekává pravidelné hlášení.“

Carmen se podívala na šéfa. „Skvělé.“

Heron byl lakoničtější. „Do prdele.“

„Udělejte to tak, jak nejlépe umíte,“ vybídl je Williamson. „Já se pokusím zasáhnout... jak to nejlépe umím *já*. To je všechno, co prozatím mám.“ Prudce se otočil k počítači a naznačil tak, že schůzka skončila.

Všichni tři opustili kancelář a vydali se chodbou vedoucí do Garáže. Tandy už v Sekci vyšetřování Ministerstva vnitřní bezpečnosti byl – spolu s Carmen řešil několik případů –, ale v Garáži ještě ne, takže mu Sanchezová ukázala, kde bude pracovat. Posadil se a zavolal na oddělení vražd, aby informoval své lidi.

Carmen se vrátila ke svému stolu a začala v počítači procházet zprávy.

Náhle ztuhla. A pak zalapala po dechu.

„Sanchezová?“ zareagoval Heron okamžitě. „Jsi v pořádku?“

Dál zírala na monitor. „Poslali to.“

Zeptal se: „Ten soubor?“

„Přesně tak. *Dios mío*.“

Soubor, který se snažila najít za každou cenu.

Soubor, o kterém tajně doufala, že zůstane navždy skrytý.

Soubor, jehož obsah donutí Carmen Sanchezovou znovu prožít nejhorší den jejího života.